

UZASADNIENIE

Powodowie M. S. (1) i Ł. S. (1) wnieśli o wydanie nakazu zapłaty

w postępowaniu upominawczym nakazującego stronie pozwanej Kancelarii (...) Radców Prawnych z siedzibą w K., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty uiściła na ich rzecz kwotę 3 090,33 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wytoczenia powództwa, tj. od dnia 11 września 2015 r., do dnia zapłaty, albo wniosła w tym terminie sprzeciw. Nadto wnieśli

o zasądzenie od strony pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1 200 zł oraz 34 zł tytułem podwójnej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwu powodowie podali, że w dniu 10 marca 2006 r. Z. K. (1) zawarł ze stroną pozwaną umowę na czas nieokreślony dotyczącą najmu lokalu użytkowego położonego w K. przy ul. (...). Zgodnie z umową strona pozwana zobowiązana była do zapłaty czynszu oraz ponoszenia kosztów związanych

z podatkiem od przedmiotowej nieruchomości. Czynsz za najem nieruchomości początkowo wynosił 100 zł, a następnie został zwiększony do kwoty 300 zł. Ponadto przyjętym zwyczajem między stronami było opłacanie przez Z. K. (1) w terminie należnego podatku od nieruchomości, a następnie obciążanie tymi kosztami stronę pozwaną na podstawie wystawionej faktury VAT. Przez dłuższy okres przyjęte rozwiązanie funkcjonowało między stronami bez zastrzeżeń, dopiero w 2012 r. strona pozwana zaczęła opóźniać się

z płatnościami, a następnie w 2013 r. ignorować wystawiane przez wynajmującego faktury VAT. W dniu 15.05.2013 r. wynajmujący wystawił fakturę VAT nr (...) tytułem podatku od nieruchomości na kwotę 1 125,45 zł, z terminem płatności wskazanym na dzień 15.09.2013 r. oraz fakturę VAT nr (...) tytułem podatku od nieruchomości na kwotę 1 125,45 zł, z terminem płatności wskazanym na dzień 15.11.2013 r. Natomiast w dniu 03.10.2013 r. wystawił fakturę VAT nr (...) tytułem czynszu za miesiąc październik 2013 r. na kwotę 300 zł, z terminem płatności wskazanym na dzień 17.10.2013 r. Za powyższe faktury strona pozwana do dnia wniesienia pozwu nie dokonała zapłaty. Z uwagi na fakt, iż w faktura VAT nr (...) opiewa na kwotę 300 zł, natomiast w umowie została wskazana kwota 100 zł tytułem czynszu najmu lokalu, powodowie wskazali, iż zmiana nastąpiła w wyniku zgodnego oświadczenia woli, na co wskazują terminowe wpłaty czynszu w kwocie 300 zł w miesiącach sierpniu, wrześniu

i listopadzie 2013 r. W związku z powyższym Z. K. (1) wezwał stronę pozwaną do zapłaty, wezwanie to pozostało jednak bezskuteczne. Dalej powodowie wskazali, że na mocy umowy cesji wierzytelności z dnia 30.03.2015 r. Z. K. (1) zbył wierzytelność

w stosunku do strony pozwanej na rzecz powoda M. S. (1), zaś na mocy cesji wierzytelności z dnia 02.04.2015 r. zbył wierzytelność na rzecz powoda Ł. S. (1),

a następnie poinformował dłużnika o powyższym fakcie pismami z dnia 29.04.2015 r. Pismami z dnia 29.04.2015 r. ich pełnomocnik wezwał dłużnika do zapłaty, jednak do dnia wniesienia pozwu żądanie to nie zostało spełnione. Powodowie zauważyli również, że z uwagi na zmiany współników - partnerów w Kancelarii (...) Radców Prawnych i (...) z siedzibą w K. wraz ze zmianami umowy spółki

w 2013 r. oraz 2014 r. doszło do przekształcenia nazwy strony pozwanej, która obecnie brzmi Kancelaria (...) Radców Prawnych.

O tożsamości powyższych podmiotów świadczy identyczny nr KRS i NIP. Powodowie wskazali też, że na kwotę główną składają się niezapłacone faktury VAT nr (...) wraz ze skapitalizowanymi odsetkami za zwłokę, wyliczonymi na dzień wniesienia pozwu. Żądanie odsetek tytułem opóźnienia uzasadnili natomiast treścią art. 359 k.c. w zw. z art. 481 k.c. i art. 482 k.c.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 13 listopada 2015 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Dzierżoniowie, na skutek pozwu wniesionego

przez M. S. (1), nakazał stronie pozwanej Kancelarii (...)

(...) Spółce Partnerskiej Radców Prawnych w K., aby zapłaciła powodowi kwotę 3 090,33 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 11 września 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotą 1 259 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotą

1 234 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu, albo wniosła w tymże terminie sprzeciw.

Strona pozwana wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go

w części, tj. ponad kwotę 300 zł z tytułu czynszu najmu za miesiąc październik 2015 r. z tytułu faktury VAT nr (...) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18.10.2015 r. do dnia zapłaty. Zgłosiła zarzuty nieistnienia wierzytelności dochodzonej pozwem ponad uznaną część roszczenia, niedoręczenie stronie pozwanej faktury VAT nr (...) z dnia 15.05.2013 r. i nr 18 z dnia 15.05.2013 r., a wobec tego brak powodu do wytoczenia powództwa. Wniosła

o zobowiązanie powoda do złożenia decyzji o podatku od nieruchomości, na podstawie której zostały określone należności w powyższych fakturach, a także dowodów zapłaty tego podatku przez Z. K. (1). Nadto wniosła o zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. W pierwszej kolejności zauważyła, iż zasądzenie w nakazie zapłaty na rzecz powoda M. S. (1) kwoty 3 090,33 zł jest oczywiście bezzasadne.

Z przedłożonych do pozwu dokumentów wynika bowiem, iż powód M. S. (1) nabył od Z. K. (1) rzekomo przysługującą mu od strony pozwanej wierzytelność z tytułu „faktury VAT nr (...) z dnia 15.05.2013 r. oraz nr 30 z 03.10.2013 r.” w łącznej kwocie 1 425,45 zł. Wobec tego niezrozumiałym i zupełnie niezasadnym jest żądanie od pozwanego na rzecz M. S. (1) zapłaty kwoty 3 091 zł. Niezależnie od powyższego strona pozwana zaprzeczyła, aby kiedykolwiek wcześniej, tj. przed doręzeniem jej nakazu zapłaty wraz

z odpisem pozwu i załącznikami otrzymała fakturę VAT nr (...) z dnia 15.05.2013 r. na kwotę

1 125,45 zł z tytułu zwrotu podatku od nieruchomości na rzecz Z. K. (1). Co prawda otrzymała wezwanie do zapłaty, w którym pełnomocnik powoda domagał się zapłaty wierzytelności z faktur, jednakże do wezwania tego nie została załączona ani umowa przelewu wierzytelności, ani tym bardziej faktury, które zostały w tym wezwaniu powołane. Nadto ani

z treści wezwania, ani z umowy nie wynika, z jakiego tytułu wspomniane faktury zostały wystawione. Wobec tego strona pozwana pismem z dnia 5 maja 2015 r. wystąpiła do pełnomocnika powoda, aby wskazał, z czego wierzytelności te wynikają i przesłał faktury. Pismo to jednakże pozostało bez odpowiedzi. Zarazem strona pozwana zaprzeczyła, aby otrzymała wezwanie do zapłaty z dnia 22 maja 2014 r., podkreślając, iż powód nie wykazał, aby takie wezwanie dostarczył jej. Wobec tego strona pozwana nie dała powodów do wytoczenia przeciwko niej powództwa. Niezależnie od powyższego strona pozwana zauważyła, iż zgodnie z umową najmu zobowiązana była do zwrotu Z. K. (1) podatku od nieruchomości. Wcześniej zapłaciła już z tego tytułu kwotę 988,81 zł. Powód jednak znowu domaga się zapłaty, opierając swoje roszczenia na twierdzeniu, że nabył od Z. K. (1) wierzytelność z tytułu zwrotu tego podatku. Tymczasem do pozwu nie załączono ani decyzji w sprawie wymiaru podatku od nieruchomości położonej w K. przy ulicy (...) za rok 2013, ani tym bardziej potwierdzenia, że podatek ten w rzeczywistości Z. K. (1) od tej nieruchomości zapłacił. Wobec tego powód nie udowodnił swojego roszczenia, a zwłaszcza nie udowodnił tego, że wierzytelność, jaką nabył od Z. K. (1) w ogóle istnieje. Żądanie bowiem zwrotu kosztów podatku od nieruchomości według załączonej do pozwu umowy najmu uzależnione jest od tego, czy

i w jakiej wysokości koszt taki poniósł Z. K. (1). Ponadto strona pozwana zauważyła, że z treści pozwu wynika, iż powodem jest również Ł. S. (1). Zatem oświadczyła, iż wszystkie przedstawione powyżej zarzuty dotyczą również powoda Ł. S. (1), choć nie jest on wymieniony w nakazie zapłaty. Strona pozwana zauważyła również, że

w postępowaniu uproszczonym nie jest możliwa taka kumulacja podmiotowa, jakiej dokonano w pozwie, gdyż zgodnie z art. 505³ k.p.c. jednym pozwem można dochodzić tylko jednego

roszczenia, a połączenie kilku roszczeń jest możliwe tylko, gdy wynikają one z tej samej umowy lub umów tego samego rodzaju. Wskazanie w pozwie dwóch różnych powodów powołujących się na dwie różne umowy przelewu wierzytelności bez określenia przy tym,

w jaki sposób sąd miałby zasądzić na rzecz powodów dochodzoną pozwem kwotę, jest

w ocenie strony pozwanej naruszeniem w/w artykułu, co winno skutkować zwrotem pozwu, tym bardziej, że w przypadku każdego z powodów zachodzi różna właściwość miejscowa Sądu, który winien rozpoznać sprawę. Niezależnie od powyższego strona pozwana zauważyła, iż bezzasadne jest żądanie przez powodów kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1200 zł, kiedy stawka minimalna wynosi 600 zł. Zarazem dodała, że to, iż w sprawie formalnie wystąpiło dwóch powodów, nie uzasadnia kosztów zastępstwa w podwójnej wysokości, skoro obaj jak wskazano w pozwie są reprezentowani przez tych samych pełnomocników (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30.01.2007 r., III CZP 130/06). Jednocześnie strona pozwana wskazała, że nie odnalazła potwierdzenia zapłaty kwoty 300 zł z tytułu czynszu najmu za miesiąc październik 2013 r., a dysponuje fakturą VAT nr (...) z dnia 3 października 2013 r., co do tej kwoty powództwo z odsetkami więc uznaje, przedstawiając w załączeniu dowód zapłaty na rzecz powoda M. S. (1) kwoty 368,87 zł.

Ustosunkowując do powyższego sprzeciwu od nakazu zapłaty, w piśmie procesowym

z dnia 18 stycznia 2016 r. powodowie zaprzeczyli wszystkim wnioskom strony pozwanej wyraźnie nie przyznanym przez nich oraz podtrzymali żądania, twierdzenia i wnioski wyrażone w pozwie. Wskazali, iż zarzuty przedstawione przez stronę pozwaną są bezzasadne, gołosłowne, nie poparte żadnymi dowodami i nie zasługują na uwzględnienie, a wniesienie sprzeciwu zmierza jedynie do przedłużenia postępowania w sprawie. W pierwszej kolejności jednak ograniczyli powództwo o kwotę 368,87 zł tytułem faktury VAT nr (...) wraz z odsetkami, którą strona pozwana zapłaciła w dniu 04 grudnia 2015 r., tj. po wytoczeniu powództwa

i otrzymaniu nakazu zapłaty. Z uwagi na powyższe powodowie wnieśli o zasądzenie kwoty

1 360,73 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 września 2015 r. do dnia zapłaty na rzecz M. S. (1) oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 600 zł i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, a także do kwoty 1 360,73 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 września 2015 r. do dnia zapłaty na rzecz Ł. S. (1) oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 600 zł i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Za bezpodstawny uznali zarzut strony pozwanej odnośnie nieotrzymania faktury VAT nr (...), wskazując, iż otrzymania pozostałych faktur strona pozwana nie kwestionuje, a one również nie zostały uregulowane do chwili wytoczenia powództwa. Co więcej, umowa najmu lokalu została zawarta w 2006 r., była umową okresową, gdzie regularnie były wystawiane faktury VAT, zarówno z tytułu czynszu najmu, jak i z tytułu podatku od nieruchomości, zgodnie z zapisami umowy. Zapisy te nie przewidują wymagalności zapłaty podatku od nieruchomości od wcześniejszego jego uregulowania przez wynajmującego, w związku z czym niezasadnym jest wykazanie dokonania zapłaty przez Z. K. (1). Z uwagi na wskazanie przez stronę pozwaną, iż dokonała wpłaty w kwocie 988,81 zł z tytułu zwrotu podatku od nieruchomości powodowie wnieśli o zobowiązanie strony pozwanej do przedłożenia dowodu zapłaty kwoty 988,81 zł, wraz z wyszczególnionym tytułem zapłaty, bowiem kwota ta nie odpowiada kwotom wskazanym na fakturze, a z informacji uzyskanych od powodów wynika, iż zapłata została dokonana tytułem innej faktury, niż dochodzone w niniejszej sprawie. Z daleko idącej ostrożności wskazali,

iż zdziwienie budzi sytuacja opisana przez stronę pozwaną, tj. stronę umowy okresowej, gdzie twierdzi ona, iż nagle przestała otrzymywać faktury VAT, mimo okresowego obowiązku płatności. jednakże

w żaden sposób to ją nie zaskoczyło i nie próbowała sprawy wyjaśniać z wynajmującym. Sytuacja ta budzi więc poważne wątpliwości w zakresie prawdziwości twierdzeń strony pozwanej odnośnie nieotrzymania faktur VAT w świetle toczącego się postępowania. Powodowie wskazali również, iż wierzytelność dochodzona pozwem pierwotnie wynika

z jednej umowy, tj. umowy najmu lokalu użytkowego z dnia 10 marca 2006 r., a powodowie nabyli wierzytelności na mocy umów tego samego rodzaju, a więc dochodzenie roszczeń

jednym pozwem jest dopuszczalne. Powołane zaś przez stronę pozwaną orzeczenie (uchwała SN z dnia 30.01.2007 r., II CZP 130/06) nie odnosi się do stanu prawnego i faktycznego, jaki wystąpił w niniejszej sprawie. Powołane orzeczenie dotyczy sytuacji, w której współuczestników zastępuje jeden pełnomocnik, a w niniejszej sprawie występuje zarówno dwóch powodów, jak i dwóch pełnomocników. Niezależnie od powyższego, w świetle najnowszego orzecznictwa SN do niezbędnych kosztów procesu poniesionych przez współuczestników reprezentowanych przez jednego pełnomocnika będącego radcą prawnym lub adwokatem zalicza się jego wynagrodzenie ustalone odrębnie w stosunku do każdego współuczestnika (uchwała SN z dnia 10 lipca 2015 r., III CZP 29/15).

Przed zamknięciem rozprawy pełnomocnik powodów wniósł o zasądzenie

kosztów procesu według spisu kosztów, który złożył do akt, wnosząc o zasądzenie tych

kosztów w kwotach po 1 149 zł na rzecz każdego z powodów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 marca 2006 r. Z. K. (1) zawarł ze stroną pozwaną, występującą wówczas pod firmą Kancelaria (...) Radców Prawnych i (...), a obecnie noszącą nazwę umowę Kancelarii (...) Radców Prawnych z siedzibą w K., umowę najmu lokalu użytkowego położonego w K. przy ul. (...). Zgodnie z umową strona pozwana zobowiązana była do zapłaty wynajmującemu czynszu najmu z góry na rachunek wynajmującego bądź gotówką, w terminie do 10. dnia każdego miesiąca obowiązywania umowy oraz do ponoszenia wszelkich kosztów związanych z eksploatacją lokalu, w tym kosztów związanych z podatkiem nieruchomości.

Czynsz najmu lokalu początkowo wynosił kwotę 100 zł miesięcznie netto, a następnie został podniesiony do kwoty 300 zł. Zmiana nastąpiła w wyniku zgodnego oświadczenia woli stron, na co wskazują terminowe wpłaty czynszu najmu w tej wysokości w miesiącach sierpniu, wrześniu i listopadzie 2013 r.

Ponadto przyjętym zwyczajem między stronami było opłacanie przez Z. K. (1) w terminie należnego podatku od nieruchomości, a następnie obciążanie tymi kosztami stroną pozwaną na podstawie wystawionej faktury VAT.

Dowód: odpis umowy najmu lokalu użytkowego z dnia 10 marca 2006 r.

Przez dłuższy okres obowiązywania umowy przyjęte rozwiązanie funkcjonowało między stronami bez zastrzeżeń, dopiero w 2012 r. strona pozwana zaczęła opóźniać się

z płatnościami, a następnie w 2013 r. ignorować wystawiane przez wynajmującego faktury VAT. W dniu 15.05.2013 r. wynajmujący wystawił fakturę VAT nr (...) tytułem podatku od nieruchomości na kwotę 1 125,45 zł, z terminem płatności wskazanym na dzień 15.09.2013 r. oraz fakturę VAT nr (...) tytułem podatku od nieruchomości na kwotę 1 125,45 zł, z terminem płatności wskazanym na dzień 15.11.2013 r. Natomiast w dniu 03.10.2013 r. wystawił fakturę VAT nr (...) tytułem czynszu najmu za miesiąc październik 2013 r. na kwotę 300 zł, z terminem płatności wskazanym na dzień 17.10.2013 r. Za powyższe faktury strona pozwana do dnia wniesienia pozwu nie dokonała zapłaty.

Dowód: odpisy faktur VAT nr (...) z dnia 15 maja 2013 r., nr 18 z dnia 15 maja 2013 r. i nr 25 z dnia 02 sierpnia 2013 r., potwierdzenia transakcji z dnia 16 sierpnia 2013 r., faktury VAT nr 28 z dnia 06 września 2013 r., potwierdzenia transakcji z dnia 12 września 2013 r., faktury VAT nr 30 z dnia 03 października 2013 r. i nr 32 z dnia 04 listopada 2013 r. oraz potwierdzenia transakcji z dnia 08 listopada 2013 r., odpis decyzji Burmistrza Miasta K. z dnia 21 stycznia 2013 r. w sprawie wymiaru podatku od nieruchomości na rok 2013.

W związku z powyższym Z. K. (1) wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 4 233,70 zł z tytułu powyższych zaległości, również objętych fakturą VAT nr (...) z dnia 05 grudnia 2013 r. wraz z odsetkami, wezwanie to pozostało jednak bezskuteczne.

Dowód: odpis wezwania do zapłaty z dnia 22 maja 2014 r.

Na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 marca 2015 r. Z. K. (1) zbył wierzytelność w stosunku do strony pozwanej na rzecz powoda M. S. (1). Wartość wierzytelności głównej zbywającego wobec dłużnika wynosiła kwotę 1 425,45 zł wraz z odsetkami i wynikała z niezapłaconych faktur VAT nr (...) z dnia 15 maja 2013 r. i nr 30 z dnia 03 października 2013 r.

Na mocy z kolei umowy przelewu wierzytelności z dnia 02 kwietnia 2015 r. wynajmujący zbył wierzytelność w stosunku do strony pozwanej na rzecz powoda Ł. S. (1), przy czym wartość wierzytelności głównej zbywającego wobec dłużnika wynosiła również kwotę 1 425,45 zł wraz z odsetkami i wynikała z niezapłaconych faktur VAT nr (...) z dnia 15 maja 2013 r. i nr 34 z dnia 05 grudnia 2013 r.

O przelewach wierzytelności Z. K. (1) poinformował stronę pozwaną pismami z dnia 29 kwietnia 2015 r.

Dowód: odpisy umów przelewu wierzytelności z dnia 30 marca 2015 r., zawartej pomiędzy Z. K. (1) a powodem M. S. (1) i z dnia 02 kwietnia 2015 r., zawartej pomiędzy Z. K. (1) a powodem Ł. S. (1), odpisy zawiadomień

o przelewie wierzytelności z dnia 29 kwietnia 2015 r., odpis faktury VAT nr (...) z dnia 05 grudnia 2013 r.

Pismami z dnia 29.04.2015 r. pełnomocnik powodów wezwał dłużnika do zapłaty, wyżej wymienionych wierzytelności w terminie do dnia 06 maja 2015 r. pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Do dnia wniesienia pozwu, to jest

11 września 2015 r.. żądania te nie zostały jednak spełnione.

Dowód: odpisy wezwań do zapłaty z dnia 29 kwietnia 2015 r.

Strona pozwana pismem z dnia 5 maja 2015 r., w związku z powyższymi wezwaniem, wystąpiła do pełnomocnika powodów o wskazanie, z czego konkretnie wynikają nabyte wierzytelności i kto jest ich zbywcą. Zarazem zwróciła się o przesłanie kopii faktur powołanych w treści wezwań. Pismo to jednak pozostało bez odpowiedzi.

Dowód: odpis pisma strony pozwanej do pełnomocnika powodów z dnia 05 maja 2015 r.

Już po wniesieniu pozwu i wydaniu nakazu zapłaty strona pozwana wskazała, że nie odnalazła potwierdzenia zapłaty kwoty 300 zł z tytułu czynszu najmu za miesiąc październik 2013 r., a dysponuje fakturą VAT nr (...) z dnia 3 października 2013 r., w związku z tym dokonała zapłaty na rzecz powoda M. S. (1) kwoty 368,87 zł.

Dowód: potwierdzenie dokonania przelewu kwoty 368,87 zł na rzecz powoda M. S. (1).

Wcześniej też zapłaciła z tytułu podatku od nieruchomości kwotę 988,81 zł, tym że była to należność wynikającą z faktury VAT nr (...) z dnia 15 maja 2013 r.

Dowód: potwierdzenie przelewu z dnia 24 kwietnia 2015 r. na okoliczność zapłaty przez stronę pozwaną kwoty 988,81 zł z tytułu faktury VAT nr (...) z dnia 15 maja 2013 r.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w części.

Przelew wierzytelności uregulowany w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności a jej cesjonariusz, powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje

bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi).

Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze, aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 r., V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 16, s. 849).

W niniejszej sprawie zdaniem Sądu nie budziło wątpliwości, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 marca 2015 r. wierzyciel pierwotny Z. K. (1) zbył na rzecz powoda M. S. (1) wierzytelność w stosunku do strony pozwanej w kwocie 1 425,45 zł wraz z odsetkami, wynikającą z niezapłaconych faktur VAT nr (...) z dnia 15 maja 2013 r. i nr 30 z dnia 03 października 2013 r. na rzecz powoda M. S. (1). Na mocy natomiast umowy przelewu wierzytelności z dnia 02 kwietnia 2015 r. zbył na rzecz powoda Ł. S. (1) wierzytelność w stosunku do strony pozwanej również w kwocie 1 425,45 zł wraz z odsetkami, wynikającą z niezapłaconych faktur VAT nr (...) z dnia 15 maja 2013 r. i nr 34 z dnia 05 grudnia 2013 r. O przelewach wierzytelności Z. K. (1) poinformował stronę pozwaną pismami z dnia 29 kwietnia 2015 r.

Za niezasadny należy uznać zarzut strony pozwanej dotyczący niedoręczenia jej faktury VAT nr (...) (w pierwszej części uzasadnienia sprzeciwu mowa jest również o niedoręczeniu faktury VAT nr (...)), w sytuacji, na co wskazują powodowie, iż otrzymania pozostałych faktur strona pozwana nie kwestionuje, a one również nie zostały uregulowane do chwili wytoczenia powództwa. Wprawdzie strona pozwana złożyła do akt sprawy odpis pisma z dnia 5 maja 2015 r., w którym wystąpiła do pełnomocnika powodów o wskazanie, z czego konkretnie wynikają nabyte wierzytelności i kto jest ich zbywcą, na które to pismo nie otrzymała odpowiedzi. Z drugiej jednak strony nie zaprzeczyła, że otrzymała wezwanie do zapłaty jeszcze z dnia z dnia 22 maja 2014 r., w którym wyszczególnione były powyższe faktury i kwoty

z nich wynikające. Poza tym umowa najmu lokalu między stronami została zawarta jeszcze w 2006 r. i była umową okresową, w ramach której regularnie były wystawiane faktury VAT, zarówno z tytułu czynszu najmu, jak i z tytułu kosztów związanych z podatkiem od nieruchomości, zgodnie z zapisami umowy. Zapisy te – jak słusznie podnoszą powodowie – nie przewidują natomiast wymagalności zapłaty podatku od nieruchomości od wcześniejszego jego uregulowania przez wynajmującego. Niezależnie od tego powodowie przedłożyli odpis decyzji Burmistrza Miasta K. z dnia 21 stycznia 2013 r. w sprawie wymiaru podatku od nieruchomości na rok 2013, potwierdzająca wysokość należnego podatku od nieruchomości. Natomiast wcześniej zapłacona przez stronę pozwaną z tytułu podatku od nieruchomości kwota 988,81 zł była należność wynikająca z faktury VAT nr (...) z dnia 15 maja 2013 r., nie będącą przedmiotem cesji wierzytelności.

Ponieważ strona pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty tylko w części, tj. ponad kwotę 300 zł z tytułu czynszu najmu za miesiąc październik 2015 r. (winno być 2013 r.), objętego fakturą VAT nr (...) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18.10.2015 r. (winno być 2013 r.) do dnia zapłaty, dołączając dowód zapłaty w dniu 04 grudnia 2015 r. na rzecz powoda M. S. kwoty 368,87 zł, Sąd musiał rozstrzygnąć, jaki był faktycznie zakres zaskarżenia, zwłaszcza że po wniesieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty powodowie „ograniczyli” powództwo o tę kwotę. W istocie jednak, skoro pierwotnie żądanie pozwu opiewała na kwotę 3 090,33 zł na rzecz obu powodów, takie oświadczenie o ograniczeniu powództwa należało potraktować jako zmianę powództwa, choć nie wywołującą skutków procesowych, skoro strona pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty tylko ponad wskazaną wyżej kwotę 300 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18.10.2013 r. do dnia zapłaty. Mimo więc, że strona pozwana dokonała wyliczenia skapitalizowanych odsetek od tej należności głównej na kwotę 68,78 zł, Sąd dokonał samodzielnego wyliczenia kwoty tych odsetek, która faktycznie wyniosła za okres od dnia 18 października 2013 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, tj. 10.09.2015 r. 63,28 zł. Z uwagi na powyższe też Sąd przyjął, że zakres zaskarżenia obejmował kwotę 2 727,05 zł (3 090,33 zł – 363,28 zł) i w tym zakresie rozstrzygał o żądaniu pozwu.

Jak wskazano na wstępie rozważań, cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze, aniżeli mógł to uczynić cedent, a sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem. Z tych też względów powód M. S. skutecznie nabył od Z. K. na mocy umowy z dnia 30 marca 2015 r. (bez uwzględnienia powyższej wierzytelności w kwocie 300 zł wraz z odsetkami) wierzytelność w kwocie 1 125,45 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 września 2013 r., zaś powód Ł. S. na mocy umowy z dnia 02 kwietnia

2015 r. wierzytelność w tej samej kwocie wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 listopada 2013 r. (bez uwzględnienia wierzytelności w kwocie 300 zł wraz z odsetkami objętej fakturą nr (...) z dnia 05.12.2013 r.) Mając zaś na uwadze, że zgodnie z przepisem art. 509 § 2 k.c. wraz

z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki, powództwo podlegało uwzględnieniu w następującej części:

- w zakresie powództwa M. S. (1) w kwocie 1 375,57 zł, obejmującej należność

główną w kwocie 1 125,45 zł i skapitalizowane odsetki od tej kwoty za okres od 16.09.2013 r. do 10.09.2015 r., a więc w kwocie 250,12 zł;

- w zakresie powództwa Ł. S. (1) w kwocie 1 351,22 zł, obejmującej należność

główną w kwocie 1 125,45 zł i skapitalizowane odsetki od tej kwoty za okres od 16.11.2013 r. do 10.09.2015 r., a więc w kwocie 225,77 zł,

przy czym wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 11 września 2015 r. do dnia zapłaty.

Dalej zaś idące powództwo jako nie znajdujące uzasadnienia w zebranych materiale dowodowym należało oddalić.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak

w punktach I – III wyroku.

O kosztach procesu (punkty IV i V wyroku) postanowiono w oparciu o przepisy art.

99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (tekst jedn.:

Dz. U. z 2013, poz. 490), przyjmując, że każdy z powodów poniósł łącznie takie koszty

w kwocie 499 zł i wygrał sprawę prawie w całości. Na koszty te składały się zaś: opłata od

pozwu w kwocie 100 zł, wynagrodzenie radcy prawnego, ale tylko w wysokości stawki

minimalnej, tj. w kwocie 600 zł, opłaty skarbowe od pełnomocnictw w kwotach po 17 zł

i koszty przejazdu pełnomocnika na rozprawy w dniach 22.02.2016 r. i 20.04.2016 r. w łącznej

wysokości (po zaokrągleniu do pełnych złotych) 264 zł.

Sąd podzielił przy tym stanowisko strony pozwanej, uznając za bezzasadne żądanie

przez powodów kosztów zastępstwa procesowego najpierw w kwocie 1 200 zł, a ostatecznie

w kwocie 1 800 zł (a więc w wysokości potrójnej stawki minimalnej), jak i twierdzące, że

wprawdzie w sprawie formalnie wystąpiło dwóch powodów, ale nie uzasadniało to kosztów

zastępstwa (nawet w stawce minimalnej) w podwójnej wysokości, skoro obaj powodowie jak

wskazano w pozwie byli reprezentowani przez tego samego pełnomocnika (uchwała Sądu

Najwyższego z dnia 30.01.2007 r., III CZP 130/06).

Z/

1) odnotować;

2) odpisy wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. powodów i stronie pozwanej;

3) kal. 14 dni od doręczenia.

13.05.2016 r.